

Arrest

nr. 68 698 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2011 met referte nummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BONTE, die *loco* advocaat J. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 25 augustus 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.02.2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam B.R.(...) en nummer X bevat een paspoort dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam B.R.(...) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Op 22 juni 2011 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“1.

Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat een regularisatieaanvraag slechts ontvankelijk is wanneer het aanvraagdossier een identiteitsdocument bevat. In casu werd door de heer B.(...) als stuk Nr. 1 bij zijn aanvraag een getuigschrift van woonst en nationaliteit bijgevoegd. (stuk nr. 7) Bovendien vermeldt de Dienst Vreemdelingenzaken zelf in haar motivering dat het dossier van de heer B.(...) een paspoort bevat. In de bijlage voegt de heer B. (...) nochmaals kopie van dit paspoort, dat hij reeds overmaakte aan de dienst Vreemdelingenzaken. (Stuk nr. 8)

2.

Uit al deze elementen blijkt duidelijk dat de heer B.(...) niet alleen over de nodige identiteitsdocumenten beschikt, maar tevens dat deze wel degelijk in het bezit waren van de dienst Vreemdelingenzaken, aangezien deze zelf verwijzen naar het paspoort van meneer B.(...) in hun motivering.

3.

Niettemin stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk is en geeft hiervoor een bijzonder onduidelijke en inherent strijdige motivering. Zo stelt de Dienst

Vreemdelingenzaken in eerste instantie dat het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam B.R.(...) en nummer X een paspoort bevat. Vervolgens stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de heer B.(...) bij zijn regularisatieaanvraag geen bewijs voegt waaruit blijkt dat hij kan worden vereenzelvigd met de titularis van dit paspoort. Ten slotte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat bij de aanvraag geen identiteitsstuk werd gevoegd en deze dus onontvankelijk is.

4.

Zulke motivering is overduidelijk inherent strijdig, minstens onbegrijpelijk. Ofwel bevat het dossier een paspoort ofwel niet. In casu wordt eerst gesteld dat het dossier een paspoort bevat (zie stuk nr. 8), later wordt dan vermeld dat het geen identiteitsdocument bevat. Deze beweringen kunnen onmogelijk met elkaar worden verzoend en zijn inherent strijdig. Bovendien staat nergens in de wet is voorgeschreven dat men bij zijn aanvraag eveneens een stuk moet bijvoegen waaruit zou moeten blijken dat de aanvrager wel degelijk dezelfde persoon is als vermeld op het paspoort. Dit is een bijkomende vereiste die door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gesteld en nergens wettelijk wordt voorgeschreven. Indien elke aanvragen eveneens zou moeten bewijzen dat het identiteitsdocument dat hij bijvoegt wel degelijk zijn identiteitsdocument is, lijkt het zinloos nog langer om identiteitsdocumenten te verzoeken aangezien het bijvoegen van de documenten op zich blijkbaar geen garanties biedt. De dienst Vreemdelingenzaken motiveert overigens op geen enkel wijze waarom getwijfeld zou moeten worden aan het feit dat de aanvrager wel degelijk dezelfde persoon is als vermeld op het paspoort dat in het bezit is van de dienst Vreemdelingenzaken.

5.

Het gebrek aan een coherente, consistente en duidelijke motivering die de beslissing schraagt conform de wettelijke bepalingen, maakt een schending uit van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen met betrekking tot de vereiste van motivering juncto art. 10, §1, 4° van de Wet van 15.12.1980. Het middel is derhalve gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker geen identiteitsstuk, noch een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan heeft gevoegd bij zijn aanvraag, waardoor de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is vervuld. Verzoeker bekritiseert in zijn middel deze motivering waardoor hij aantoont ze te kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betwist niet dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33)

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit zich in een van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Verzoekers kritiek aangaande de interne tegenstrijdigheid van de bestreden beslissing, met name dat eerst gesteld wordt dat het dossier een paspoort bevat en later vermeld wordt dat het geen identiteitsdocument bevat, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker verwacht de stukken in het administratief dossier met de stukken bijgevoegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoeker geeft zelf aan dat sinds 1 juni 2007 de wet vermeldt dat een regularisatieaanvraag slechts ontvankelijk is wanneer het aanvraagdossier een identiteitsdocument bevat. Uit de lezing van bovenstaande artikelen blijkt immers dat verzoeker een bewijs van identiteit bij zijn aanvraag tot regularisatie dient te voegen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, die hij op 19 februari 2010 indiende, de volgende documenten voegde: een

getuigschrift van woonst en nationaliteit, een getuigschrift van zijn huwelijk, een verklaring van N.B., met betrekking tot de financiële afhankelijkheid van R.B., een attest van het centrum basiseducatie, een attest inburgeringscursus en een verklaring tot tewerkstelling door de heer N.B. Bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd aldus geen identiteitsdocument gevoegd. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift ook niet. Verweerder motiveerde aldus terecht dat de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld ging.

Daarnaast stelde verweerder vast dat er reeds een dossier bestaat over een persoon B.R., die dezelfde naam draagt als verzoeker die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. In dit administratief dossier bevindt zich een paspoort op naam B.R.

Er wordt in de bestreden beslissing aldus een onderscheid gemaakt tussen de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij geen identiteitsdocumenten worden gevoegd, en een reeds bestaand dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat dezelfde naam draagt en waarin zich een paspoort bevindt. Hoewel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk vermeldt dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een identiteitsdocument moet worden gevoegd of een verschoningsgrond aangaande het ontbreken van een identiteitsdocument, blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met een kopie van een nationaal paspoort dat reeds bij een eerdere aanvraag werd voorgelegd door dhr. R.B. en dat verzoeker nu ook bij zijn verzoekschrift voegt. Evenwel motiveert verweerder terecht dat er geen bewijs werd ingediend dat toeliet verzoeker (de regularisatie-aanvrager) te vereenzelvigen met de titularis van het paspoort.

Verweerder merkt in de nota terecht op dat verzoeker niet toelicht hoe de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die een paar jaar voordien met een destijds geldig paspoort voorzien van een geldig visum het Rijk binnenkwam. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het motief "(...) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk (...)" kennelijk onredelijk is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vragen dat verzoeker bij zijn aanvraag eveneens een stuk moet voegen waaruit zou moeten blijken dat de aanvrager wel degelijk dezelfde persoon is als vermeld op het paspoort, nu de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat dit paspoort niet bij de aanvraag zelf werd gevoegd en dit steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker betwist niet dat hij geen kopie van zijn paspoort of van een gelijkgestelde reistitel of van de nationale identiteitskaart heeft voorgelegd. De motivering in de bestreden beslissing, "*gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld*", volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het feit dat verzoeker bij zijn verzoekschrift alsnog een kopie van zijn paspoort voegt en aldus aantoonst dat hij in het bezit is van een identiteitsdocument, doet niets af aan de motivering dat er bij de aanvraag om machtiging tot verblijf geen identiteitsdocument werd voorgelegd, wat verzoeker op zich niet betwist.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN